

NEGYEDIK KOMMENTÁR

KÍNA KOMMUNISTA PÁRTJA A VILÁGMINDENSÉG ELLEN IRÁNYÍTOTT ERŐ

Előszó

A kínaiak nagyon nagy súlyt fektetnek a Tao-ra, "Az út"-ként is ismert. Az ókorban a kegyetlen császárokat „erkölcstelen, ostoba uralkodóknak” nevezték. Ez azt jelentette, hogy tetteik nem feleltek meg az általánosan elfogadott „Tao Te” (=Tao és Erkölc) normáknak, és ezt úgy nevezték, hogy „a Tao-ról való letérés”. Még amikor a parasztok fellázadtak, akkor is azt írták zászlajukra, hogy „az ég nevében valósítjuk meg a Tao-t”.

Lao-ce [1] kijelentette:

„Először az ég és a föld jött létre.
A nagy úr önmagában változatlanul,
vég nélkül keringett,
a világ anyjának volt tekinthető.
Nem tudom a nevét,
ha mindenképpen nevet akarok adni neki,
Tao-nak nevezhetem.”

Vagyis a „Tao” hozta létre az eget és a földet.

Az utóbbi 100 esztendőben a kommunizmus kísértete nagy robajjal tört be, természetellenes, emberségellenes erővé alakult, számtalan keserűséget és tragédiát okozott, és az emberi civilizációt a pusztulás szélére taszította. A „Tao-t” eláruló mindenféle erőszakos tettek természetesen ég és föld ellenesek, így tehát szélsőségesen gonosz antikozmikus erővé vált.

„Az emberiség követi a földet, a föld az eget, az ég a Tao-t, és a Tao követi saját természetét.”[2]

A kínaiak ősidőktől fogva hitték és tisztelték, hogy ég és az ember egyesül, az ember összeolvad az éggel és a földdel, egymásra támaszkodva kölcsönösen léteznek. Az ég és a Tao nem változik, körforgásuk szabályozott, a föld követi az égi időt, a négy évszak világosan elválik, az ember tiszteli az eget és a földet, hálás a jótettért és becsben tartja a boldogságot. Ez az úgymond „égi időjárás, kedvező földrajzi körülmények, az emberi összefogás” [3]. A kínaiak fogalmaiban a csillagászat, földrajz, időszámítás, orvostudomány, irodalom, egészen a társadalom szociális felépítéséig, minden összefonódik ezzel a meggyőződéssel.

A kommunista párt azonban azt hirdeti, hogy „az ember feltétlenül legyőzi az eget”, hirdeti „a harc filozófiáját”, megveti az eget, a földet, a természetet. Mao Ce-tung mondta: „a harc az éggel határtalanul örömteli, a harc a földdel végtelenül örömteli, a harc az emberrel határtalanul örömteli”. Lehet, hogy a kommunista párt ebben tényleges örömet talált, a nép azonban fájdalmas árat fizetett mindezért.

1. **Harc az emberrel, az emberiség felszámolása**

1.1 **A jó és a rossz megfordítása, az emberiség számlájára**

Az ember, elsősorban biológiai-, és csak azután társas lény. „Eredetileg az ember természettől fogva jó” [4], „az elesettek iránti szánalom minden emberben megvan” [5]. Az emberben a helyes és helytelen, jó és gonosz mércéjének nagy része születésétől fogva megvan. A kommunisták számára azonban az ember nem más mint állat, sőt gép, akár a burzsoázia vagy a proletariátus az ő szemükben mind anyagi erő.

A kommunista párt célja, hogy manipulálja az embereket, fokozatosan átalakítsa lázadó forradalmi gazemberekké. Marx mondta: „az anyagi erőt anyagi erővel kell megdönteni”, „mihelyt az elmélet behatolt a tömegekbe, anyagi erővé válik” [6], „az emberiség egész története nem más, mint az ember szakadatlan megváltozása”, „az emberiség nem más mint osztályjelleg”. Úgy véli, semmiben sincs belső, elsődleges összefüggés, minden a környezet terméke. Mindenki „társadalmi ember”, elveti Feuerbach-nak a „természetes” egyénre vonatkozó felvetését.

Lenin kijelentette: „a marxizmus nem születhet meg spontán módon a munkásosztályban, kívülről kell bevinni oda”. Lenin akárhogy próbálta, mégsem tudta elérni, hogy a munkásság a gazdasági harcról áttérjen a hatalom megragadását célzó politikai harcra. Ezért a reményét a Nobel-díjas Pavlov „feltételes reflex tanába” helyezte, mondván, hogy annak „hatalmas jelentősége van az egész világ munkásosztálya számára”. Trockij [7] esztelenül azt remélte, hogy a feltételes reflex tanával nemcsak pszichológiailag, hanem fiziológiailag is meg tudja változtatni az embert, és amint a kutya, meghallván az ebédre hívó csengő hangját, máris nyáladzani kezd, el lehet érni, hogy a katonák, mihelyt meghallják a puskaropogást, máris bátran előretörnek és feláldozzák magukat a kommunista pártért.

Ösidőktől fogva az emberek úgy vélték, hogy igyekezetükkel, munkájukkal eredményt tudnak elérni, szorgalmuk révén jó módba jutnak, s a többi ember tiszteli őket, és gonoszoknak tekintették azokat, akik csak tömték a fejüket, de lustálkodtak, munka nélkül akartak előnyre szert tenni. Miután a kommunista párt mint járvány Kínába is bejutott, a társadalomban a huligánok, lusták a kommunista pár ösztönzésével felosztották a földet, vagyonokat zsákmányoltak, becsapták a férfiakat, erőszakoskodtak a nőkkel, mindez tiszteletreméltó törvényes cselekedetté vált.

Az emberek mind tudják, hogy helyes a feljebbvalók és idősebbek tisztelete, a gyerekek szeretete és helytelen a nevelők és feljebbvalók elleni durvaság. Az ókorban a konfucianus oktatásban felsőbb szintű iskola és elemi iskola volt. 15 éves kor alatt az elemi iskolában takarítást, magatartást, különböző napi dolgokat (pl. egészségügyi, viselkedési, beszédstílusbeli dolgokat) tanultak. Ezt követően a felsőbb fokú oktatásban a súlypontot az erkölcsi dolgokra, a Tao kérdéseire helyezték. A Lin Piao [8] és Konfuciusz elleni bírálatban, a pedagógusok tekintélyének bírálatában, a kínai kommunista párt ezeket az erkölcsi normákat teljesen kiirtotta a fiatalok és gyerekek fejéből.

Egy régi kínai közmondás szerint: „egy nap tanítómester, az élet végéig apa”. 1966. augusztus 5-én a pekingi Tanárképző Egyetem lány középiskolájában Bian Zhongyun tanárnő fejére a leány tanulók szégyensapkát húztak. Fekete tintával öntötték le a testét, személtlapátot ütögetve kellett menetelnie az utcán, fekete táblát akasztottak a nyakába, arra kényszerítették, hogy térdeljen le, szöges doronggal ütötték, forró vízzel öntötték le stb.. stb., ily módon idézték elő a halálát. A pekingi egyetem középiskolájának igazgatónőjét a diákok arra kényszerítették, hogy egy ütött-kopott lavórt ütögetve kiabálja, hogy „ördögtehén, kígyószellem vagyok”, a

haját össze-vissza vagdosva teljesen levágták, a fejét véresre verték, a földre lökték, hogy ott másszon.

Mindenki úgy véli, helyes dolog a tisztaság, helytelen a piszok. A kínai kommunisták azonban azt hirdették, hogy „a sárban hemperegve, a kézen a munkától bőrkeményedéseket szerezve”, „s ha a kezünk fekete, a lábunkon tehéntrágya van”, csak az ilyen gondolkodással lehetünk vörösök, csak így juthatunk az egyetemre, léphetünk be a pártba, juthatunk feljebb a hivatali ranglétrán, csak így lehetünk a kommunista párt ügyének vörös folytatói.

Az emberiség haladása a tudás haladása. A kommunista párt uralma alatt azonban a tudás elítélendő dolog lett. Az értelmiséget „búzló öreg kilencedik” kategóriának nevezték, a művelt embereknek kellett tanulniok a műveletlen emberektől, alá kellett vetniök magukat a szegény- és alsó középparasztok általi újranvelésnek, csak így tekintették újból embereknek őket. Az értelmiségiek átnevelésének megvalósítása végett a pekingi Tsinghua Egyetem oktatóit Csianghszi tartomány Nanchang-i Jiangxi-ba küldték. Ott elterjedt volt a vérszívó féreg, eredetileg az átnevelő munkatábort is kénytelenek voltak elköltöztetni onnét. Ha az oktatók kapcsolatba kerültek a folyó vizével, rögtön megfertőződtek. Egymás után kapták meg a Bilharzia-betegséget [9], nagyon sokan elveszítették élet- és munkaképességüket.

A kambodzsai vörös khmerek (kambodzsai kommunisták) Zhou Enlai ösztönzésére az értelmiséggel szemben valósították meg a legkegyetlenebb megtorlást. Az önállóan gondolkodókat átnevelésnek vetették alá. Szellemileg és fizikailag is elpusztították őket. 1975-től 1978-ig a kambodzsai nép egynegyedét legyilkolták. Volt olyan, akinek a halántékán meglátszott, hogy korábban szemüveget viselt, ő sem menekült meg.

A kambodzsai kommunisták, miután 1975-ben győztek, Pol Pot megkezdte a szuper szocializmus létrehozását, azaz azt az emberi szociális mennyországot, amelyben nincs osztálykülönbség, nincs város és falu közötti különbség, nincs pénz, nincs árucseré. Végül a család is felbomlott, női és férfi munkaosztályokat hoztak létre, egységesen kényszermunkát végeztek, mindenki a nagy kondérból evett, egyformán fekete forradalmi öltözetet vagy katonaruhát viseltek. A férj és feleség csak előzetes jóváhagyás alapján hetente egyszer lehetett együtt.

A kommunista párt azt állítja, hogy nem fél az égtől, nem fél a földtől, esztelenül meg akarja változtatni az eget és a földet, valójában teljességgel tagad minden pozitív tényezőt és erőt a világmindenségben. Mao Ce-tung kijelentette: „Minden században minden nemzet nagy forradalmakat hajtott végre, időnként átfestették a régit, új színben állították elő. Mindezek élet és halál, siker és pusztulás nagy változását hozták. A világegyetem pusztulása hasonló. A mindenség pusztulása nem végleges pusztulás, ha itt elpusztult, kétségtelenül másutt újra létrejön. Én nagyon remélem annak pusztulását, hogy elpusztuljon a régi világ és új világ jöjjön létre, az nem jobb lesz-e a réginél!”

A rokonsági, vérségi kapcsolat alapvető norma a világon. A férj és feleség, a gyermekek és a szülők, a barátok, az emberek közötti normális kapcsolat alkotja az emberi társadalmat. A kínai kommunisták a szakadatlan különböző politikai mozgalmak révén az embereket farkasokká változtatták, sőt még a tigrisnél és a farkasnál is kegyetlenebbé. A gonosz tigris sem falja fel kölykét, a kínai kommunisták uralma alatt azonban a szülők, gyerekek, házastársak között kölcsönös volt a leleplezés, állandó volt a rokoni kapcsolatok megszakítása.

A hatvanas években az egyik pekingi elemi iskolában az egyik tanítónő diktált a kisdíákoknak és óvatlanul együtt szerepelt a „szocializmus” és „összeomlik” szó. Emiatt a diákok leleplezték, majd naponta megalázták, a férfi diákok arcul ütötték. Lánya megszakította vele az anya és lánya közti kapcsolatot, mihelyt valami történt, az egész osztály előtt leplezte le az édesanyja ellen folytatott osztályharc aktuális helyzetét. A következő években is a tanítónő egyetlen tevékenysége az iskola és az illemhely takarításából állt.

Akik átélték a nagy kulturális forradalmat nem felejtik el Zhang Zhixin nevét, akit bebörtönöztek. A börtönőrök ismételtelen letépték róla a ruhát, a kezét a háta mögött bilincseltek össze és belökték a férfi elítéltek cellájába, s hagyták, hogy sorban megerőszkolják őt, addig, amíg megbolondult. Még így is, mielőtt kivégezték, attól félve, hogy kivégzéskor hangos jelszavakat kiabálna, a börtönben a fejét téglára szorították és érzéstelenítés nélkül átvágták a nyelőcsövét.

Még a legutóbbi években is a Fálun Gong elleni elnyomás idején a kínai kommunisták továbbra is a gyűlöletkeltő, erőszakot ösztönző régi módszereket alkalmazzák.

A kommunista párt elnyomja az emberek jó tulajdonságait, buzdítja, megengedi és felhasználja az emberi természet gonosz vonásait, hogy erősítse uralmát. Az újabb és újabb mozgalmak során a lelkiismeretes emberek is hallgatnak, mert félnek az erőszakos tettektől. A kommunisták szisztematikusan elpusztítják az egyetemesen érvényben levő erkölcsi szabályokat és teljesen elferdíti az emberiség több ezer éves felfogását a jóról és rosszról, a tisztességről és szemérmességről.

1.2 A gonoszság, amely túlmegy a kölcsönös létezés és kölcsönös függés elvén

Lao-ce mondta: „a világon mindenki tudja, hogy a szép az szép, nem gonosz, mindenki tudja, a jó az jó nem pedig az ellenkezője. Tehát ezért, ha nincs kölcsönös függés, nehéz a kölcsönös létezés. A hosszú és rövid kölcsönös forma, a magas és alacsony összefügg, a hangok kölcsönösen harmonizálnak, a megelőző és következő egymásután halad”. Világosan szólva az emberek között és a világban kölcsönös létezés és függés van. Nemcsak jó és rossz emberek vannak, hanem egy ember önmagában is hordoz jó és rossz vonásokat.

A banditát mindenki a rablók képviselőjének tekinti, ő azonban azt mondja a fullajtárjának: „a rablásnak is megvan az erkölcs”. És ezt úgy magyarázza, hogy a rablónak is „magasztosnak, bátornak, igaznak, bölcsnek, emberségesnek” kell lennie. Ami annyit jelent, hogy még a rabló sem járhat el minden szabály nélkül, hanem vannak normák, amiket be kell tartania.

Ha végigtekintünk a kínai kommunista párt történetén, mondhatjuk, hogy tele van opportunizmussal és árulással, semmiféle norma nem korlátozza. Pl. a rabló nagy súlyt helyez az „igazságosságra”, még a konc elosztásakor is „igazságos elosztásra” törekszik. A kínai kommunisták azonban, mihelyt veszély fenyegeti őket, máris kölcsönösen leleplezik egymást, kútba lökik a másikat, sőt megrágalmazzák és egymásra háritják a gaztettet, és alaptalanul vádaskodnak.

Vegyük Peng Dehui [10] tábornokot példaként. Mao Ce-tung parasztszármazású volt, természetesen tudta, hogy 1 mu [11] földről nem lehet 130 ezer jin [12] élelmiszergabonát betakarítani, természetesen tudta, hogy Peng Dehui igazat mondott. Természetesen tudta, hogy Peng Te-huaj nem akarta elragadni a hatalmat tőle. Nem is beszélve arról, hogy annak idején Peng 20 ezer katonával, véres harcban Hu Zongnan 200 ezres seregével szemben, többször megmentette Mao Ce-tung életét. Azonban mihelyt Peng Dehui csak két mondatban is bírálta Mao Ce-tung-ot, Mao rögvest az általa saját kezűleg írt verset „Ki mer keresztbe tett karddal megállni lovával, csakis a mi nagy tábornokunk Peng Dehui”, bedobta a papírkosárba, feltétlenül halállal akarta sújtani Peng-et. Mondhatjuk, hogy ez teljes hálátlanság és igazságtalanság.

A kommunista párt kegyetlenül gyilkolja az embereket, nem humánus politikát követ, családon belül fegyveres összecsapásokat hajt végre, nem törődik az igazsággal. Kiárusítja az ország földjét, gyáva, ellensége az igaz meggyőződésnek, hiányzik a bölcsessége. Tömegmozgalmakat szervez, nem kiváló és feddhetetlen

erkölcsű emberekkel kormányozza az országot. Elmondhatjuk, hogy a kommunista párt még azt a minimumot is elvetette, hogy „a rablónak is van morálja”. Gonoszsága teljes mértékben felülmúlja az egyetemes törvényeket a kölcsönös létezés és függés elveiről. A kommunista párt teljesen felforgatja a természetes emberiséget, aminek célja, hogy feje tetejére állítsa a jó és a gonosz normáit, felforgassa a világmindenség törvényszerűségeit, megátalkodottsága határtalan, természetesen nehezen menekülhet meg a pusztulástól.

2. Harc a földdel, ellentmondásban a természettel, határtalan károkat okozva

2.1 Az osztályharc kiterjesztése a természetre

Jin Xunhua a sanghaji Wusong második középiskolája 1968-as évfolyamának végzős hallgatója, Sanghaj város középiskolai vörösgárdista küldöttgyűlése állandó bizottságának tagja volt. 1969 márciusában Jin vidékre ment, Heilongjiang tartományba. 1969. augusztus 15-én felhőszakadás volt, a Shuang folyó két partja tengerré változott. Jin Xunhua, hogy megmentse a munkacsapat két villanypóznáját, beugrott az áradatba, s életét veszítette.

Jin Xunhua hátrahagyott naplójából:

Július 4.

Most kezdem érezni a falusi osztályharc élességét és hevességét. Én, Mao elnök vörösgárdistájaként már mindenre felkészültem, Mao Ce-tung győzedelmes eszméivel kemény csapást mérek a reakció erőire. Még ha fel is kell áldozni magam, arra is kész vagyok. Harcolok a proletár diktatúra megszilárdításáért! Harcolok! Harcolok!

Július 19.

XX munkacsapatban az osztályellenség nagyon hevesen tevékenykedik. Az értelmiségi fiatalok azért jöttek a falvakba, hogy részt vegyenek a falvakban folyó három nagy forradalmi harcban, elsősorban is az osztályharcban. Nekünk a szegény- és alsó középparasztságra kell támaszkodnunk, mozgósítanunk kell a tömegeket és vissza kell szorítanunk az ellenség acsarkodását. Nekünk értelmiségi fiataloknak mindig magasra kell emelnünk Mao Ce-tung eszméinek hatalmas vörös zászlaját, soha nem szabad megféledeznünk az osztályharcról, soha nem szabad megféledeznünk a proletár diktatúráról.

Jin Xunhua az éggel és a földdel való harc és az emberiség átalakításának eszméivel ment a faluba. Naplójából látható, hogy a feje tele volt a „harc” eszméivel. Ő „az emberrel való harc” gondolatait mindenre kiterjesztette az égen és földön, végül életét is elveszítette. Jin Xinhua a harc filozófiájának egy példája, kétségtelen ugyanakkor, hogy áldozata is.

Engels mondta: „A szabadság a szükségszerűség felismerése.” Mao Ce-tung ezt kiegészítette még egy mondattal: „és a világ átalakítása”. Ez az oda nem való kiegészítés valójában teljes mértékben világossá tette a kommunista párt természet iránti magatartását, vagyis a természet átalakításának szándékát. A kommunista párt felfogásában a „szükségszerűség” vak anyag, nem lehet megmagyarázni származásának „törvényszerűségeit”. Úgy vélik, hogy az ember szubjektív képességeinek a kibontakoztatásával megismerjük az objektív törvényszerűségeket, ily módon „meghódíthatjuk” a természetet és az emberiséget. A kommunista párt Oroszországot és Kínát, ezt a két „kísérleti parcellát” teljes káosszá alakította át.

A nagy ugrás időszakának népdala leírja a kínai kommunisták pökhendi esztelenségét: „a hegyek hajtsanak fejet, a folyók engedjenek utat”, „az égben nincs égi császár, a földön nincs sárkánykirály. Én vagyok az égi császár, én vagyok a sárkánykirály. Megparancsoljuk a három hegynek és öt csúcshoz, hogy engedjenek utat, most mi jövünk!”

Megérkezett a kínai kommunista párt! Lerombolta ezt az eredetileg harmonikus világot, lerombolta a természet egyensúlyát.

2.2 A természet lerombolása miatt, a KKP saját magán érzi a következményeket

A kínai kommunisták a gabonát, gazdasági - politikai munkatervük kulcsfigurájaként kezelték, gátlástalanul feltörték a művelésre alkalmatlan hegyvidékeket és füves pusztaságokat, betemették a kínai folyókat és tavakat. És mi lett az eredmény? A kínai kommunisták azt állítják, 1952-ben a gabonatermelés meghaladta a Koumintang kormány időszakát. A kínai kommunisták azonban nem mondták meg, hogy Kína élelmiszer össztermelése csak 1972-ben haladta meg a szintén békeidőszak Qing dinasztia (mandzsuk) Qianlong császár korszakát. De mindmáig Kínában az egy főre jutó gabonatermés továbbra is jelentősen el van maradva a Qing dinasztia korszakától, s mindössze egyharmadát teszi ki a kínai mezőgazdaság fénykorát jelentő Song dinasztia időszakának.

Az erdők gátlástalan irtása, a folyók és a tengeri területek feltöltése a kínai környezetvilág nagy pusztítását eredményezte. Mostanra a kínai környezet az összeomlás határához érkezett. A Huai folyam, a Sárga folyam vízellátása megszakadt, a Huai folyó és a Jangce folyam elszennyeződött, teljesen elválták a kínai nemzet létének alapját. Eltűntek a füves területek Gansu, Qinghai tartományban, Belső-Mongóliában, Xinjiang-ban. A sárga futóhomok a közép-kínai síkság felé nyomul előre.

Az 1950-es években a kínai kommunisták a szovjet szakértők irányításával megépítették a Sárga folyam három hegyszorosánál a vízierőművet. Az általa termelt energia mindmáig csupán egy közepes folyó kapacitásának szintjét éri el, ellenben a felső folyáson nagy iszaplerakódást idézett elő, megemelte a folyammedret. Egy kicsit nagyobb áradás a Sárga folyam két partján lakó tömegeknek már hatalmas veszteségeket okoz emberéletben és anyagi javakban. 2003-ban a Wei folyam árvízének tetőzésékor 3700 m³ volt másodpercenként a legnagyobb vízhozam, ami csak a három és öt évenként előforduló áradásoknak felel meg, de 50 éve nem tapasztalt árvízkárokat okozott.

Henan tartomány Zhumadian városánál a helyi illetékesek több nagyobb víztárolót építettek. 1975-ben a nagy zárógátak egymást követően átszakadtak, mindössze 20 óra alatt 60 ezer ember halt meg, s az egész árvíz alatt a halottak száma meghaladta a 200 ezer főt.

Meg kell mondani, hogy a kínai kommunista hatalom tovább folytatja Kína földjének gátlástalan fosztogatását. A Jangce nagy zárógátja építésében, a dél-kínai vízkészletek északra való átirányításában több százezer milliárdos ráfordítással próbálják megváltoztatni a természeti környezetet. Nem is beszélve a számos közepes és kisebb „föld ellen küzdő” létesítmények megjelenéséről. Még súlyosabb, hogy van, aki fölvetette, hogy a Qinghai-Tibet fennsíkon atombombával robbantsanak fel egy átjárót, Nyugat-Kína természeti környezetének megváltoztatására. Ez a lenézés és fölényeskedés a saját népével szemben – ami egyáltalán nem volt váratlan - megbotránkoztatta a világot.

A “Változások könyvének” hexorgarmjában (Ba Gua) elődeink az eget nevezték Qian-nek, amit Égi Tao-ként (út) tiszteltek, a földet Kun-nak nevezték, amit földi erényként tiszteltek.

A "Változások könyve" mondja: „A föld a Kun-ban ölt testet, az uralkodó gazdag erénye hat át mindent.”

Konfuciusz magyarázata a Változások könyvéhez kimondja: "Tökéletes a Kun nagyszerűsége; ő mindennek a szülője".

A klasszikus megfogalmazás szerint: a Kun (anyaföld) gyöngéd, kitartó, nyugalmas, mozdulásában kemény is lehet. Ha az emberek az eget követik teljesebben ki az erkölcs, a nehézségek elviselhetővé válnak, vigyázhatnak a föld lényére és résztvevői lehetnek annak felvirágzásában. A Változások könyve tanítja meg nekünk, melyik a helyes út, az égi Tao, és a földi erény; vállalni kell az eget, követni a földet, tisztelni a természetet.

Mégis a kommunisták szokásukhoz híven - "az ég ellen harcolva, és a föld ellen küzdve" - a föld összes tartalmát szándékosan kifosztották, az utolsó vércseppig kifacsarták, így az ég és a föld alapelve ellen cselekedve.

A végén mindannyian elnyerik méltó büntetésüket, az ég, a föld és a természet törvényei szerint.

3. Harc az éggel, a hit elnyomása, az emberek istenségek iránti hitének az elutasítása

3.1 Hogyan ismerheti fel a korlátozott élet a határtalan időtereket?

Einstein fia, Edward egyszer megkérdezte: „Papa, te miért vagy ennyire híres?” Einstein így válaszolt: „Láttál te ezen a nagy bőrlabdán egy vak zsizsiket? Ő nem tudja, hogy az útnak amin halad görbülete van, de én szerencsémre tudom”. Ez a mondat nagyon mély értelmű. A kínaiak azt mondják: „Azért nem tudod milyen is a Lusan hegy, mert éppen ott vagy a Lusan hegyen. „Ha meg akarsz ismerni valamely rendszert, ki kell szakadnod belőle, kívülről szemlélni azt. Ha azonban véges életével vizsgálja a mindenség határtalan idejét és térségét, az emberiség soha nem ismerheti meg annak egészét, a világegyetem az emberiség számára örök rejtély marad.

Természetesen metafizikus, ha úgy véljük, hogy a tudomány nem tud áthatolni ezen, ez pedig logikusan válik a „hit” kategóriájává.

A hit, az ember lelki világának ez a tevékenysége, az életről, időről, térről, a világmindenségről való gondolkodás és megtapasztalás, egyáltalán nem tartozhat egyetlen politikai párt irányítása alá sem. „Az istennek meg kell adni az istenét, a császárnak pedig a császáráét” [13]. „A Kommunista Párt azonban a mindenségre és az életre vonatkozó sajnálatos és nevetséges felfogása alapján mindent, ami saját elméletén kívül esik, „babonának” nevezi, agymosást akarnak megvalósítani az istenhívők körében, meg akarják változtatni őket, bírálatukkal letaglózni, ellenszenvenné akarják tenni őket, egészen a fizikai megsemmisítésig.

Az igazi tudósok világfelfogása nyitott, nem kívánja a saját behatárolt „tudásával” tagadni a határtalan „ismeretlent”. Newton, a híres tudós, 1678-ban adta ki „A matematika alapelvei” című hatalmas művét. A könyvben részletezte a mechanika alapelveit, ismertette az árapályt, a csillagok mozgását, és kiszámította a naprendszer keringésének formuláját. Newton, aki hatalmas sikereket és dicsőséget vívott ki, ő maga újra és újra kinyilvánította, hogy könyve teljes mértékben jelenség jellegű leírás, egyáltalán nem mert arról beszélni, hogy mi a tényleges jelentősége a legfensőbb isten világot teremtő tetteinek. Amikor a „Matematika alapelvei” második kiadása megjelent, Newton az alábbiakat írta a könyvben, hogy kinyilvánítsa meggyőződését: „Ez a napot, égitesteket, üstökösöket magába foglaló tökéletes nagy rendszer, csakis a mindenható isten kezéből származhat, mi szinte semmit sem tudunk az isten felfogásáról minden dologokról, mint ahogy a vaknak sincs semmi felfogása a színekről.

Nem is szólva arról, hogy létezik-e időn és téren kívüli égi ország, az ember önneveléssel visszatérhet-e az igazi önmagához, az igazán hívó embernek meggyőződése, hogy a jó és rossz elnyeri jutalmát, büntetését, hisz az ok és a következmény elvében. Az igaz hit képes az emberiség erkölcsét megtartani egy bizonyos színvonalon. Arisztotelésztől Einsteinig mindnyájan hittek abban, hogy a világban léteznek általános normák. Ha az emberek a különböző formákban, fáradhatatlanul keresik a világegyetem igazságait, akkor a tudományos kutatáson kívül, a vallási, hitbéli és öntökéletesítő módszerek és utak sem lehetnek az igazság felfedezésének más formái és útjai.

3.2 A KKP szétzúzza az emberiség igaz hitét

A világon a történelemben minden nemzet hitt az isten(ek)ben. Éppen az istenhit miatt, hogy hittek abban, hogy a jótett viszonzása a jó, a gaztett büntetést von maga után, az emberek így szabályozták tetteiket, csak így tartották fenn a társadalmi erkölcs színvonalát. Régen és ma, Kínában és külföldön, a nyugati kereszténység, a keleti konfucianizmus, buddhizmus, taoizmus figyelmeztette az embereket, hinni kell az isten(ek)ben, tisztelni kell az eget, kövessék a jót, becsüljék meg a boldogságot, legyenek hálások a jótettekért, viszonyozzák azokat, így lehet csak kivívni az igazi boldogságot.

A kommunizmus központi vezéreszméje az ateizmus hirdetése, a buddhizmus, a taoizmus tagadása, az élet előtti és a halál utáni tagadása, a tett és következmény (okozatiság) tagadása. Ezért a kommunisták minden országban buzdítják a szegényeket, a lumpenproletárokat [14] nincsteleneket, hogy nincs szükség az istenhitre, nincs szükség a tisztességes magatartásra, nincs szükség a sors elfogadására, ellenben ravaszságra, erőszakos harácsolásra van szükség, lázadással kell jövőt építeni.

A kínai ókorban a császárok az uralkodói méltóság birtokában továbbra is az Ég fiának szólították magukat, az „égi akarat” irányította és korlátozta őket. Időnként császári rendeleteket adtak ki, amiben bűnösnek nyilvánították magukat, s bűnbocsánatot kértek az égtől. A Kommunista Párt azonban önmaga képviseli az eget, úgymond se törvényt, se eget nem ismer, semmi sem korlátozza. Az eredmény: újra és újra poklot csinált az emberek számára.

A kommunista párt őse, Marx úgy vélte, a vallás szellemi ópium a nép számára. Attól félt, hogy az emberek az isten(ek)ben hisznek és nem az ő kommunizmusában. Engels „A természet dialektikája” című könyvének az első fejezete bírálja Mengyelejev kutatásait a parapszichológiáról.

Engels azt mondta: „A középkornak és az előtte lévő minden időszaknak védelmeznie kell az emberi értelem ítélőszéke előtt saját létezésének indokát.” Ennek kijelentésével egyidejűleg saját magát és Marxot az ítélőszék bírójává tette meg. Az anarchista Bakunin Marx barátja volt. Ő így jellemezte Marxot: „Ő az emberek istenének tekinti magát, nem tudja elviselni, hogy rajta kívül még más ember is isten. Azt akarja, hogy az emberek mint istennek hódoljanak neki, bálványként boruljanak le előtte, különben súlyos büntetésre vagy intrikára, atrocitásra számíthatnak.”

A hagyományos hit azonban akadályt képez a kommunisták ilyen törekvései előtt.

A kínai kommunista párt atrocitásai a vallással szemben mondhatjuk, hogy a veszettségig fokozódtak. A kulturális forradalom idején számtalan imaházat, kolostort szétverték, a szerzeteseket az utcára rángatták szegyenmenetre, a tibeti kolostorok, lámatemplomok 90 százalékát elpusztították. Kínában mindmáig több tízezer keresztény családot börtönben tartanak. A sanghaji katolikus papot, Gong Pinmei-t több mint 30 éven át tartották börtönben a kínai kommunisták, 1980-as

évek végén jött csak vissza az USA-ba. Több mint 90 éves korában halála előtt úgy végrendelkezett: „Amikor a kommunista párt már nem uralkodik többé Kínában, juttassátok vissza síromat Sanghajba.” Egy embert csupán a hite miatt a kegyetlen gonosz erő több mint 30 éven át titokban börtönben tartott, a kínai kommunisták többször arra akarták kényszeríteni, hogy térjen vissza az általuk létrehozott „három hazafias bizottság” [15] vezetésébe, s így kiengedték volna a börtönből. És az utóbbi években a kínai kommunisták a Fálun Gong őszinteséget, jóságot, toleranciát hívó követői ellen ugyanazt az „ég elleni harcot” folytatják, és ez is az ő erőszakos gátlásuknak törvényszerű eredménye. Az ateista kommunista vezetés irányítani és ellenőrizni akarja az emberek istenhitét, s ez az „éggel való harc határtalan örömet jelent” elv nevetséges foka, amit lehetetlen „esztelen pökhendiséggel” akárcsak kis részben is jellemezni.

Utószó

A kommunizmus gyakorlata már az egész világon teljes kudarcot vallott. A világ utolsó kommunista nagyhatalmának a feje Jiang Zemin 2002. márciusában a Washington Post tudósítójának kijelentette: „Fiatal koromban meg voltam győződve róla, hogy nagyon hamar eljön a kommunizmus, most azonban már nem így gondolom.” Most már nagyon kevés ember van aki továbbra is tényleg hisz a kommunizmusban.

A kommunista mozgalom bukása törvényszerű. A kommunizmus megszegi a világegyetem törvényszerűségeit, szemben áll az éggel, antiuniverzalista erő, ezért feltétlenül el fogja szenvedni az égi akarat és az istenek büntetését.

Bár a kínai kommunista párt újra és újra megváltoztatja ábrázatát, újra és újra a szalmaszálba kapaszkodva átvészeli a válságokat, de a végkifejlet világos az egész világ számára. Bár a kínai kommunista párt egyenként elhullatja szép ruházatát, teljesen leleplezi mohó, kegyetlen, szégyentelen, huligán és az egész világ elleni ábrázatát, de továbbra is korlátozza az emberek gondolkodását, megfojtja az emberiség erkölcsi értékeit. Továbbra is rendkívül káros az emberiség erkölcsi civilizációjára, az emberiség békés haladására.

A határtalan világmindenség az ég ellenállhatatlan szándékát hordozza, amit isten akaratának is nevezhetünk, vagy hívhatjuk a természet törvényszerűségének vagy természeti erőnek. Az emberiségnek csak akkor van jövője, ha tiszteletben tartja az ég szándékát, követi a természetet, tiszteli a világmindenség törvényszerűségeit, szeret minden élőlényt.

Jegyzetek

- [1] Lao-ce, kínai filozófus, i.e. VI. században élt
- [2] Tao Te King, Az út és erény könyve, 25. fejezet
- [3] Menciusz könyve
- [4] A három klasszikus jel (San Zi Jing)
- [5] Menciusz könyve
- [6] Karl Marx, “ A hégeli jogfilozófia kritikájához”

[7] Lev Troztkij (1879-1940)

[8] Lin Piao (1907-1971)

[9] Bilharzia betegség, (Schistosomum) trópusi féreg által előidézett májmegebetegedés

[10] Peng Dehui (1898-1974): kínai kommunista tábornok és politikai vezérfigura

[11] "Mu" kínai területmérték. 1 Mu = 0,165 hold

[12] Jin: kínai súlyegység. 1 csin = 0,5 kg

[13] Máté 22,21

[14] lumpenproletár, fordítható "bérmunkásnak"

[15] A "három hazafias bizottság" a KKP találmánya